

V

(Anunțuri)

PROCEDURI JURISDICȚIONALE

CURTEA DE JUSTIȚIE

Ordonanța Curții (Camera a șaptea) din 2 iunie 2021 (cerere de decizie preliminară formulată de Juzgado Contencioso-Administrativo n° 24 de Madrid – Spania) – Sindicato Único de Sanidad e Higiene (SUSH) de la Comunidad de Madrid, Sindicato de Sanidad de Madrid de la Confederación General del Trabajo (CGT)/Consejería de Sanidad de la Comunidad de Madrid

(Cauza C-103/19) ⁽¹⁾

(Trimitere preliminară – Articolul 99 din Regulamentul de procedură al Curții – Acord-cadru cu privire la munca pe durată determinată, încheiat între CES, UNICE și CEEP – Clauza 5 punctul 1 – Contracte de muncă pe durată determinată succesive în sectorul public de sănătate – Noțiunea de „motive obiective” – Noțiunea de „măsuri legale echivalente menite să prevină abuzurile” – Substituirea în calitatea de personal statutar ocazional a calității de personal statutar de înlocuire – Nevoie permanentă de personal statutar temporar)

(2021/C 357/02)

Limba de procedură: spaniola

Instanța de trimitere

Juzgado Contencioso-Administrativo n° 24 de Madrid

Părțile din procedura principală

Reclamanți: Sindicato Único de Sanidad e Higiene (SUSH) de la Comunidad de Madrid, Sindicato de Sanidad de Madrid de la Confederación General del Trabajo (CGT)

Pârâtă: Consejería de Sanidad de la Comunidad de Madrid

Dispozitivul

- 1) Clauza 5 din Acordul-cadru cu privire la munca pe durată determinată, încheiat la 18 martie 1999, care figurează în anexa la Directiva 1999/70/CE a Consiliului din 28 iunie 1999 privind acordul-cadru cu privire la munca pe durată determinată, încheiat între CES, UNICE și CEEP, trebuie interpretată în sensul că revine instanței naționale să aprecieze, conform tuturor normelor aplicabile din dreptul său național, dacă măsurile naționale, care prevăd reclasarea unei categorii de agent temporar, prin substituirea în calitatea de personal statutar ocazional a calității de personal statutar de înlocuire, și titularizarea eventuală a acestor agenți la finalizarea procedurilor de selecție care vizează ocuparea în mod definitiv a posturilor ocupate provizoriu de aceștia din urmă, constituie măsuri adecvate pentru a preveni și, dacă este cazul, pentru a sancționa abuzurile care rezultă din utilizarea de contracte sau de raporturi de muncă pe durată determinată succesive sau măsuri legale echivalente, în sensul acestei dispoziții. În ipoteza în care situația nu ar fi aceasta, revine acestei instanțe să verifice dacă există, în reglementarea națională aplicabilă, alte măsuri efective pentru prevenirea și sancționarea acestor abuzuri.

- 2) Clauza 5 din Acordul-cadru cu privire la munca pe durată determinată, încheiat la 18 martie 1999, care figurează în anexa la Directiva 1999/70, trebuie interpretată în sensul că nu se opune unei reglementări naționale care rezervă doar agenților care au calitatea de personal statutar ocazional posibilitatea de a obține substituția în această calitate a celei de personal statutar de înlocuire, în ipoteza în care această substituție constituie o măsură adecvată pentru prevenirea și, dacă este cazul, pentru sancționarea abuzurilor care rezultă din utilizarea de contracte sau de raporturi de muncă pe durată determinată succesive sau o măsură legală echivalentă, în sensul acestei dispoziții, din moment ce există alte măsuri eficiente în ordinea juridică națională pentru prevenirea și sancționarea unor astfel de abuzuri față de lucrătorii pe durată determinată care nu intră în categoria de personal statutar ocazional, ceea ce revine instanței naționale să verifice.

(¹) JO C 319, 23.9.2019.

Ordonanța Curții (Camera a șaptea) din 1 iunie 2021 (cerere de decizie preliminară formulată de Juzgado de Primera Instancia n° 7 de Orense – Spania) – UP/Banco Santander SA, fostă Banco Pastor SAU

(Cauza C-268/19) (¹)

[Trimitere preliminară – Articolul 99 din Regulamentul de procedură al Curții – Protecția consumatorilor – Directiva 93/13/CEE – Contract de împrumut ipotecar – Clauze abuzive – Clauză de limitare a variabilității ratei dobânzii (clauză denumită „prag”) – Contract de novație – Lipsa caracterului obligatoriu]

(2021/C 357/03)

Limba de procedură: spaniola

Instanța de trimitere

Juzgado de Primera Instancia n° 7 de Orense

Părțile din procedura principală

Reclamant: UP

Pârâtă: Banco Santander SA, fostă Banco Pastor SAU

Dispozitivul

- 1) Articolul 6 alineatul 1 din Directiva 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii trebuie interpretat în sensul că nu se opune ca o clauză dintr-un contract încheiat între un profesionist și un consumator, al cărui caracter abuziv este susceptibil să fie constatat pe cale judiciară, să poată face obiectul unui contract de novație între acest profesionist și acest consumator, cu condiția ca, la încheierea acestui contract de novație, consumatorul să fi fost conștient de caracterul neobligatoriu al acestei clauze, precum și de consecințele care decurg din aceasta, astfel încât adeziunea sa la respectivul contract de novație să fie rezultatul unui consimțământ liber și clarificat, ceea ce revine instanței de trimitere să verifice.
- 2) Articolul 3 alineatul (1) și articolul 4 alineatul (2) din Directiva 93/13 trebuie interpretate în sensul că cerința transparenței care incumbă unui profesionist în temeiul acestor dispoziții presupune ca, la încheierea unui contract de novație între un profesionist și un consumator, ale cărui clauze nu au fost negociat individual, care urmărește să modifice o clauză potențial abuzivă dintr-un contract anterior încheiat între aceleași părți, acest profesionist să furnizeze acestui consumator informațiile pertinente care să îi permită să înțeleagă consecințele juridice care decurg pentru el din contract și în particular faptul că clauza inițială ar fi putut fi eventual abuzivă, ceea ce revine instanței de trimitere să verifice.

(¹) JO C 238, 15.7.2019.